

Když jsem se zvedl z lavičky, abych šel dál, začalo náhle zvonit. V tom tichu to byl najednou hrozný rámus rozléhající se nehybnými korunami stromů. Téměř jsem čekal, že se otevřou dveře, vyvalí se z nich skupinky dětí a rozběhnou se k okolním lavičkám, se svačinou a mlékem. Ale nikdo nepřišel. Napadlo mě, že ani nevím, jestli zvonilo na hodinu nebo na přestávku. Hodiny musely být ostatně špatně nařízené, byl už přece téměř večer.

Dorazil jsem k otcovu domu. Obvykle jsem šel rovnou dovnitř, avšak tentokrát jsem zazvonil. Otec se usmíval. Přinesl zmrzlinu. Jedli jsme spolu. My dva. Zajímal se, jak si užívám prázdniny. Každopádně je teplo, odpověděl jsem. Ano, řekl. Rok od roku je tepleji.

Byl jsem u něj asi hodinu. Nezeptal se, jak se daří matce. Když už jsem chtěl jít, nabídl se, že mě odveze. Odmítl jsem. Zajdu ještě ke Stianovi, řekl jsem mu. Odešel jsem, aniž bych mu ten dopis předal.

Místo toho, abych se vydal ke Stianovi, vzal jsem to domů oklikou přes řídký lesík, který se táhl dolů ke školnímu pozemku. Borovice tam vrhaly dlouhé stíny na suchý lesní porost. Kmeny byly téměř holé a v zapadajícím slunci zlatavě svítily. Myslel jsem na ptáky, kteří vůbec nezpívali. Nemohl jsem si vzpomenout, jestli jsem někdy takové ticho zažil. Po okraji lesíku vedla ke škole strmá pěšina. Mezi kamením tam ležela kočka. Patřila Kvalvikovým. Byla mrtvá. V hlavě se mi vynořila jasná vzpomínka. A tak jsem se posadil na kámen vedle kočky.

Muselo to být před pár lety. Byli jsme se Stianem sami u nich doma. Z legrace jsme zavolali Kvalvikovým. Každý jsme seděli u jednoho telefonu. Zvedla to paní Kvalviková. Stian se hlubokým hlasem představil jako pan Eliassen. Prý ho obtěžuje rámus, který její kočka v noci dělá. Paní Kvalviková ho neprokoukla, místo toho se začala koktavě omlouvat. Kromě toho je v mé garáži cítit kočičí moč, řekl

Stian. Když se paní Kvalviková snažila odpovědět, slyšeli jsme, že má pláč na krajíčku. Dal jsem Stianovi znamení, aby zavěsil. Nesmáli jsme se.

Pohled na tu mrtvou kočku na mě silně zapůsobil. Bylo mi sice šestnáct, ale nikdy předtím jsem neviděl nic mrtvého, kromě ptáka nebo myši. S kočkami je to něco jiného. Musela už být mrtvá dlouho, oči měla vyklované, břicho na spodní straně otevřené, něco z něj viselo. Všiml jsem si, že čumák byl růžový a ještě pořád měkký a hebký. Myslel jsem na Siri. Kdyby ji našla ona, určitě by ji pohřbila. Zvířata měla moc ráda a s kočkami se ráda mazlila. Vytáhl jsem z kapsy matčin dopis a opatrně ho otevřel. Uvnitř byly složené dva tenké papíry, které jsem rozložil. Bylo zřejmé, že si dala na písmu záležet. Úplně jsem viděl, jak pod papír vložila linkovanou podložku, aby to vypadalo upraveně. Několikrát jsem si dopis pomalu přečetl, vrátil ho do obálky a nechal ho sklouznout do díry mezi dvěma kameny.

Když jsem se chtěl vydat zpátky na pěšinu, šlápl jsem na uvolněný kámen. Ten povolil a řítil se po kamenité stráni dolů. Cestou strhával další kameny, valily se dolů a s rachocením mizely za okrajem příkrého svahu. Cítil jsem, jak se vše pode mnou chvěje, a najednou jsem dostal strach. Ne z toho, že bych ztratil rovnováhu, uklouzl a spadl dolů. Ale z toho, že bych se ze svahu mohl vrhnout sám. Skrčil jsem se a křečovitě se držel balvanu, na kterém jsem stál.

Když bylo po všem, srdce mi divoce tlouklo, jako by se veškeré vibrace přesunuly do něj. Hluboko mezi kamením jsem slyšel slabé sesouvání písku, které postupně utichlo. Mrtvola kočky sklouzla do díry, vyčuhoval jen ztuhlý ocas. Dopis jsem už neviděl, zmizel někde v hlubokých prasklinách. Slunce bylo téměř rudé.

Když jsem nakonec vyrazil ke škole, stehna se mi chvěla. Celá budova teď ležela ve stínu. I to bylo divné, vypadalo